

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krome (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXII.

V Celovcu, 29. januarja 1903.

Štev. 5.

Poziv.

Našo ožjo koroško domovino so že več let zadele težke elementarne nezgode (uime); strašne povodnji, dolgotrajen dež, toča, požari in viharji so uničili v mnogih krajih naše dežele sadove truda-polnega dela in one pripomočke, katerih prebivalci ne morejo pogrešati za svoj gospodarski obstanek.

Država in dežela, ki sta v prvi vrsti dolžni pomagati, nadalje hranilnice in tudi zasebni dobrotniki so bili sicer v takih slučajih vselej pripravljeni, storiti z združenimi močmi kolikor mogoče, da se olajša beda prebivalcev. Ta pomoč pa je mogla le deloma zadostovati, kati cela škoda, katero so trpeli prebivalci, se ni mogla nadomestiti; še hujše pa je bilo, da je prišla denarna pomoč navadno jako pozno. V resnici je treba precej časa, da se preiskujejo merodajne dejanske razmere, da se stavijo predlogi pri osrednjih oblastvih in da se o državni podpori sklepa postavnim potom. Radi tega dobivajo potrebni oškodovanci pomoč navadno še le po več mesecih, torej veliko prepozno.

Ob teh žalostnih razmerah in v svesti si resnice, da hitra pomoč dvakrat toliko zaleže, se je c. kr. koroško deželno predsedništvo obrnilo na merodajne osebe in zastopnike najvažnejših korporacij v deželi s predlogom, da se osnuje „Koroški zaklad za pomoč ob uimah“.

O tem predlogu so se dné 30. novembra 1902 v zbornici c. kr. koroške deželne vlade posvetovali zastopniki koroškega deželnega odbora, preč. knezoškofijskega ordinarijata, c. in kr. vojaškega postajnega poveljstva v Celovcu, c. kr. kmetijske družbe za Koroško, koroške in obrtne zbornice, nadalje zastopniki mesta Celovca, Beljaka in drugih, deželnega in ženskega pomožnega društva od rudečega križa in koroške hranilnice v Celovcu, kakor tudi različne druge osebe iz mest in iz dežele. Vsi so omenjeni predlog iskreno odobraval. Upati je, da bodo istotako tudi vsi sloji prebivalstva spoznali, kako potreben je za našo kronovino zaklad za pomoč ob uimah. Tak zaklad že obstoji v sosednji deželi štajerski v blagor in korist dežele in nje prebivalcev.

Koroški zaklad za pomoč ob uimah ima dvojen namen:

1. Ako nastanejo take elementarne škode, za

katero se sme po zakonu dovoliti državna podpora, potem se naj podelijo iz nameravanega zaklada takoj take podpore, katere se iz gospodarskih ozirov ne morejo odlašati. Te podpore se bodo povrnilo iz pričakovanih državnih pomožnih prispevkov ali iz prostovoljnih doneskov, nabranih v deželi.

2. Iz letnih obrestij zaklada naj se tudi — brez pravice do povračila iz državnih sredstev ali zbirk — podelijo denarne podpore potrebnim, po uimah oškodovanim prebivalcem, ko bo zaklad primerno velik. Zaklad se bo s pupilarno varnostjo plodonosno naložil; za oskrbovanje njegovo skrbi vsakokratni koroški deželni predsednik, oziroma njegov namestnik.

O podeljevanju zgoraj omenjenih podpor obeh vrst sklepa z absolutno večino glasov dné 16. januarja 1903 osnovani odbor, kateremu predseduje deželni predsednik, oziroma njegov namestnik. Člani tega odbora so nadalje koroški deželni glavar, oziroma njegov namestnik v deželnem odboru, gospodarski referent koroškega deželnega odbora, zemljedelški referent c. kr. deželne vlade, zastopnik koroške hranilnice, predsednik c. kr. kmetijske družbe, župana deželnega glavnega mesta Celovec in mesta Beljaka oziroma namestnika imenovanih gospodov, in dva od deželnega predsednika za tri leta v odbor poklicana uda. Odbor se sme v slučaju potrebe pomnožiti po zaupnih močéh. Taki zaupniki se bodo po možnosti sklicali iz krajev, katere je zadelo uima. Odbor lahko prepusti pripravnim osebam, da ukrepejo potrebno v korist zaklada.

Zaklad se bo pomnoževal: a) po obrestih; b) po letnih doneskih; c) po posameznih darilih in volilih; d) po dohodkih iz zbirk, ki se bodo prilejale v korist zaklada, po dobičku iz slavnostij in veselij, loterij in drugih dobrodelnih podjetij.

Iz tega je razvidno, da se bo zaklad upravljal in uporabljal po načelih, ki jamčijo za blagonosen uspeh podjetja.

Danes pa se gre v prvi vrsti za to, da se zberejo denarna sredstva za temeljni kamen tega zaklada, ki ima prelepi namen, priti bednemu koroškemu ljudstvu hitro in zato izdatno na pomoč. Nade in pričakovanja podpisanega odbora so se dosedaj posebno radi tega pomnožila, ker je Njegovo c. in kr. apost. Veličanstvo, naš presvitli cesar, ki še nobenemu posilcu ni odrekel svoje Najvišje po-

moči, glasom naznanila c. in kr. glavnega ravnateljstva Najvišjih zasebnih in obiteljskih zakladov od dné 10. januarja t. l. najmilostneje blagovolil podariti svoto 5000 kron za ustanovitev koroškega zaklada za pomoč ob uimah. Ta milostni vzgled Njegovega Veličanstva, kateremu se bodeta gotovo pridružila tudi država in dežela, naj vspodbuja prebivalstvo drage naše domovine, da se potrudijo vsi družbeni sloji, vse korporacije in društva po svojih močéh, da se osnuje in množi naš zaklad.

Zato pa ni treba samo denarnih prispevkov, ampak odbor tudi upa, da se bode vsestransko duševno podpirala ta misel, katera bi se naj v prvi vrsti upoštevala pri vseh slavnostih, veselicah in sploh pri dobrodelnih podjetjih. Gotovo bodo v vsaki občini, v vsakem večjem kraju dežele velikodušne in vplivne osebe, ki iskreno ljubijo svojo domovino, rade pripravljene, zastaviti svoje moči za občni blagor in prirejati slavnosti, veselice itd. v korist zaklada za pomoč ob uimah. V tem smislu prosi podpisani odbor za vsestransko sodelovanje.

To sodelovanje bo tem lažje, ker je vsak, ki hoče v tem oziru kaj storiti, lahko prepričan, da ga bodo vsi drugi zaradi lepega namena tega dela radi podpirali; kajti samo v smislu gesla našega presvitlega vladarja „viribus unitis“, samo ako se vse moči združijo, je mogoče uspešno delovanje.

Dohodki iz veselij itd., kakor tudi vsi drugi prispevki in darila, se bodo sprejemala pri predsedništvu c. kr. deželne vlade v Celovcu, pri c. kr. okrajnih glavarstvih, pri mestnem magistratu deželnega glavnega mesta Celovca in pri uredništvu lista „Klagenfurter Zeitung“ in izkazovala od časa do časa v omenjenem listu.

V Celovcu, dné 16. januarja 1903.

Odbor za osnovanje koroškega zaklada za pomoč ob uimah: Načelnik: Oton vitez Fraydenegg in Monzello l. r., c. kr. deželni predsednik; Grof Zeno Goës l. r., koroški deželni glavar; Henrik knez Orsini in Rosenberg, predsednik deželnega in ženskega pomožnega društva od rudečega križa; dr. Josip Erwein, predsednik koroške hranilnice, član gospodske zbornice; Anton Tscharre, predsednik c. kr. kmetijske družbe za Koroško, državni poslanec; Lambert Einspieler, stolni prošt; Alojzij Hönlinger, gospodarski referent koroškega deželnega odbora; Franc Kolenc, c. kr. deželne vlade svetnik; Julij

PODLISTEK.

Tine in Barigeljc.

Kako je Snedež Franco snubil.
(Konec.)

Vidiš Snedež, jest nisem mislila, da bi ti kdaj nemškutar postal. In kaj bi si s tem pomagal? Zdaj si navdušen Slovenec in ne moreš nikoli navdušen nemškutar postane? To ti najboljše vedo povedati nemškutarji. Meni je eden odkritosrečno povedal na smrtni postelji, kako je on tako daleč padel, da je postal grešen nemškutar. To je tako prišlo, rekel je skesano stari mož. Ko sem se oženil, rekli so mi oče, naj ne pozabim na Boga, pridno delam, naj bom varčen, naj živim složno z ženo in sosedmi in še več drugih lepih naukov so mi dali in pristavili na zadnje: Ljubi moj sin, posebno te prosim, ogibaj se slabe tovaršije. To očetovo zadnje željo sem prvo prelomil, in potem kar po vrsti vse druge. Ko sem v Pliberk šel k maši, zašel sem v slabo tovaršijo. Najprej so me samo med pridigo obdržali, potem tudi med sv. mašo — v gostilni. Pozabil sem na božjo besedo, potem pa tudi na Boga. In vendar so oče rekli: ne po-

zabi na Boga! In ne misli, da smo med sv. mašo v gostilni sv. rožni venec molili. Slišati ni bilo drugega kot razbijanje z glaži, pokanje s kvartami in strašno preklinjanje. Če sem do noči ostal, bil je gotovo pretep, ki se je končal doma, ko sem ubogo ženo in pa nedolžne otroke pretepal. V gostilni so se zbirali sami nemškutarji, od katerih nobeden ni bil boljši od mene. Ko bi jest sto let živel, ne bi mogel tega pohujšanja, ki sem ga naredil, popraviti. Vidiš Saedež, tako je govoril mož na smrtni postelji. Vedi pa, da umirajoči resnico govoré.

Ja, za božjo voljo, ali se je morda celo kak nemškutar upal snubiti Franco? — Bili so dvoje vrste ljudje, pravi Okrogelnikova, ki so se za njo potrudili. Ali obojni še počenega groša vredni niso. Eni so prišli in hodili okolu hiše in po hiši, kakor bi hoteli Francino premoženje kupiti. Tem je Franca kar rekla, da nič ne prodá, pa so šli z dolgim nosom. Drugi pa so bili na glasu, da v Pliberk k maši tja hodijo, kjer nemškutarje z glaži vabijo. Teh Franca še v hišo ni pustila, ampak jim duri pred nosom zaprla. Prav je imela, rekel je Snedež, saj take nemškutarske pokveke res družega ne zaslužijo.

Pri teh besedah obstal je konj ob cestnej gostilni, kjer so ukazali Smrečnikov oče, da se naj konj nakrmi, odpočije in napoji. Ker je naša potnika zeblo, vstopila sta v izbo, da se ogrejeta.

V gostilno vstopivši, zapazita, kako ciganka gostilničarju srečo pravi. To je bilo nekaj za Snedeža. Tu zdaj lahko zve svojo srečo. Oj kako ga je vleklo k ciganki. Bila je grda, umazana, raz-

capana, res prava copernica, in vendar ga je vleklo k njej. Kmalu je potegnil iz žepa nekaj desetice, jih sunil ciganki v pest ter jo tako milo pogledal, kakor bi jo hotel z očmi naprositi, da naj kaj prav lepega prorokuje. Ciganka razprostrla je svoje kvarte po mizi, nekoliko časa jih premetavala pred seboj, polglasno govoreč čarovne besede. Potem spregovorila je modro: Vidiš, prijatelj, tebe na svetu sreča čaka. Ta ženska pravi, da boš se oženil in da bo tvoj zakon zelo blagoslovljen. In te škarje, ki jih tu vidiš, pomenijo, da boš enkrat imel na svoji hiši strašno velike škarje, ki bodo ljudi v hišo vabile. Kakor te škarje k tebi, tako bodo pa tudi drugi tebe k sebi vabili. In vidiš, to kažejo in pripovedujejo ti možici. Pa ti možici te bodo tudi čisto zvabili na svojo stran. Čez nekaj let, kakor kvarte govorijo, napravili bodo v vašej vasi čisto nepotrebni nemški „fajerber“. Ker boš ti ob tistem času že „zmešan“, boš seveda tudi pristopil. Imel pa boš zaradi tega veliko sitnosti. Že po ustanovitvi takoj bodo „fajerberkarji“ naročili blago za tisti „fajerberkarski gvant“. Blago bodo poslali po železnici, ali ker ne bodo „fajerberkarji“, ki so za drobiž vedno bolj v stiski, tistikrat drobiža imeli, ležalo bo blago dalj časa na pliberškem kolodvoru. Ti ga boš hodil večkrat gledat, a dali ga ti prej ne bodo, dokler ne bodo „fajerberkarji“ spumpali drobiža za blago. Sploh pa te kvarte povedó, da se boš ti te lačne družbe kmalu naveličal. Ko se boš večkrat pri nemškem „fajerberju“ opeknel in sprevidel, kako grdo trobijo nemčurski „fajerberkarji“ v tisti rog, da jih ne samo Slovenci, ampak tudi pošteni Nemci nočejo poslušati, tistikrat boš se premislil in postal boš

Krištof Neuner, župan deželnega glavnega mesta Celovca, deželni poslanec; Friderik Scholz, župan mesta Beljaka.

Dopisi.

Borovlje. (S a m o m o r.) Tridesetletna posestnikova žena Marija Božič prerezala si je vrat. Bila je umobolna. Prej že skušala je skočiti v Dravo, pa so ji vedno pravočasno zabranili. Zapustila je dva nedorastla otroka.

Logavas. (P o p r a v e k.) Zadnje poročilo „Mira“ št. 2. o ribljenju v Vrbskem jezeru ni popolnoma resnično. Dr. Teodor Neustattel namreč ni napravil priziv na ministerstvo radi pravice ribljenja, ampak zato, ker se je branil plačati grofu Dietrichsteinu odškodnino za ribljenje, ker je pri zidanju svoje hiše zasipal jezersko obrežje. Ministerstvo ga je zavrnilo na civilno sodnijo. Ta pravda se bo šele začela in bomo svoječasno o izidu poročali.

Skofiče ob vrbskem jezeru. (Z b o r o v a n j e.) Minulo nedeljo je imela podružnica kmetijske družbe v šoli svoje letno zborovanje. Govoril je potujoči učitelj g. J. Štuk o novi postavi radi bikov, in o raznih boleznih svinj. Pri volitvi odbora so bili sledeči kmetje izvoljeni: Mat. Kopajnik, gostilničar, predsednik; Matija Koban, župan, podpredsednik; Jan. Piček p. d. Hauptman, tajnik; Andrej Siedler, blagajnik; Simon Aleš p. d. Požaričnik in Jožef Lese p. d. Krebas.

Dholica. (R a z n o.) Po kratki pa mučni boleznih, spreviden s sv. zakramenti, je dne 17. prosinca umrl Janez Beguš p. d. Ptíčjak v Dobrihah. Prišel je s svojo ženo iz Primorskega in se je tukaj udomačil. Bil je rajni jako pobožen, delaven in značajan. Pri vsaki volitvi je stal nepremakljivo na naši strani; on se ni bal nobenega nasprotnika in hodil je svojo pošteno in pravično pot. N. p. v m. — V pretečenem letu se je v naši župniji 55 otrok rodilo, med njimi 13 nezakonskih. Umrlo jih je 36, 16 otrok in 20 odraslih in v zakonski stan stopilo je 6 parov.

Gozdanje. (N e k a j p o s e b n e g a) pa imajo Gozdanje, česar gotovo nobena druga vas na Koroškem nima. Kakor ima namreč navadni človek dve obleki, eno za leto drugo za zimo, ravno tako imajo Gozdanje dva pota, enega za leto, drugega za zimo. Poletna pot iz Gozdanj v Vrbo ima vse polno klancev in hribov; pot pa, na kateri vozijo po zimi, teče lepo in polagoma navzdol. Zakaj pa potem takem tudi po letu ne vozijo po lepšem potu? Tako je še marsikdo vprašal, a vsaki je dobil za odgovor: ker po letu snega ni! — — —

Gozdanje. (R a z n o.) Zmirom manj ljudi je tudi na Gozdanjah. Leta 1890. so jih našteji 1045. Sedaj pa po 12 letih jih je komaj 920. Nova šola, velikanska palača, torej še dolgo, dolgo ne bo hranila v sebi učitelja in otroke za — tretji razred. — Novo babico imamo; slovenski ne zna nič.

Gozdanje. (O d o b č i n e.) Tistih slavnih 5 odstotkov občinskih doklad, s katerimi so se toliko bahali nekateri naših „naprednikov“, ne najdemo več. Na mesto njih imamo jih sedaj skoro štirikrat toliko, in zraven še šolske, cerkvene doklade, doklade za ubožne, robot za pota itd. Morda so tudi tega „črni“ krivi?

— če ne boš prej umrl — tako navdušen Slovenec, kot si bil prej.

Snež je debelo gledal, ko je slišal to pre-rokovanje. Okrogelnikova pa se je v pest smejala in ker se ji je mudilo, se hitro poslovila.

Silno mu je bilo, ko je tako sam ostal, ker gostilničar se je tudi muzal. Ciganka pa je kmalu zginila, ker se je zbalala Sneževih pesti. Smrečnikovi so sicer rekli, da mora tri ure s konjem počivati, da se pač konj na vse tri noge odpočije. Snež pa je rekel, da ima dve uri konj dosti in če se je le na dveh nogah spočil, naj pa po dveh teče. Njemu je to enako. Bilo je kmalu zapreženo in naš ženin peljal se je mirno svojo pot. Ali tako mirno ni bilo, ker tista ciganka mu celo pot ni dala miru.

Proti četrti uri se je srečno pripeljal do vasi, od katere je bilo dobre pol ure do nevestinega doma. Kar tako domačega se narediti in na nevestin dom pripeljati se, to ne gre, si je mislil Snež. Zato je izpregel v bližnji gostilni. Ker je bil lačen, naročil si je južine in dobre štajerske kapljice. Nekaj bo za želodec, si je mislil, nekaj pa bo za korajžo. In če ga tudi en glaž preko žeje sunem, ne bo prav nič škodilo. Danes moram malo bolj korajžen biti. Ko je pa mislil, da je že dosti korajžen, napotil se je proti nevestinemu domu. Najrajši bil bi zapel tisto: „Dons je pa en lep večer“, ali tiste ni znal. Zdaj mu je šla po glavi tista: „Barčica po morju plava“, pa zopet besed ni znal. Ej, kaj besede lahko sam zložim in jo zapojem po tistej lepi viži od „barčice“. In ni bilo dolgo, ko je naš korajžni ženin si korajžo delal ter pel:

Od nekod. Neki kmet je naznanil učitelju, da je njegov sin bolan, tako-le: „Ih bit herrn Lera di kahtri var 2 teg nit in Schule, val ganzl kschuln.“ Čudno, vse prej, samo slovenski ne. Če je nemščina še tako spakodrana, vendar več velja, kot pa slovenščina. Kdaj bojo naši ljudje začeli svoj jezik bolj spoštovati, kot pa tuji?!

Vrata. (O b s o j e n) v 4letno ječo je bil že 21krat kaznovani Janez Šroter iz Smerč, kateri je dne 14. novembra l. l. smrtno nevarno ranil očeta g. župnika Križaja.

Otmanje. (T a t v i n i) na sled so prišli v vojaških skladiščih v Celovcu. V sredo 21. t. m. izvršila sta tu orožnika iz Gosposvete hišno preiskavo pri posestniku Pašniku. Našla sta obilo vojaške obleke in obuvala. Krivce že imajo, — govori se, da so računski podčastniki. Prizadet je menda tudi nek celovski redar, ki je bil prej podčastnik.

Železna Kapla. (N a v i s l i c e) obsodili so graški porotniki tu rojenega Jožefa Čedenika. Umoril je blizu Gradca ženo, pri kateri je služil kot strežaj in varuh njenega umobolnega sina, da bi se polastil njenega denarja. Obdolžil je nato njenega umobolnega sina, katerega so tudi zaprli. Ker so pa pogrešili več tisoč kron denarja, začeli so sumiti strežaja in res v njem našli pravega zločinca.

Šmihel nad Pliberkom. („G o r o t a n o v a“ veselica.) Kaj naj rečem o veselici, ki se je vršila dne 18. t. m. pri Šerčerju? Lahko bi vabili vsakega, češ, prišel bi bil in bi si bil pogledal, kakšna moč živi še v naši stari trdnjavi, v slovenskem Šmihelu. Tudi tebi bi bilo od veselja poskakljalo srce, kakor je nam. Pevci nas niso presenetili, ker itak že poznamo njih krasne, krepke glasove. In ko so se jim pridružili še milodoneči glasovi naših deklet, potem se je nam zdelo, da segajo ti glasovi preko Triglava do nebesnega oboka. Naravnost strmeli smo pa golega občudovanja, ko so naši tamburaši prišli za svoje tamburice in začeli izvabljeti glasove, ki segajo slovenskemu srcu tja do dna. Ko smo prej slišali, da hočejo tudi tamburaši nastopiti, smo bili za uspeh malo v dvombi, ker vemo, da še ni dolgo, odkar so tamburice k nam prirromale. Vemo sicer, da se naši fantje ne bojijo ničesar, a da bi se naučili v tem kratkem času že toliko spretnosti, zares, to je pa občudovanja vredno. Gospod Gobec, nad tem uspehom morete biti pa ponosni in z vami vsi vaši tovariši! In nadalje igre! Tu naj bi prišli naši nasprotniki ter pogledali z lastnimi očmi, da so tudi med priprostim ljudstvom bistre glave, kakoršnih nimajo niti v mestih. To niso bili poskusi, ampak igre, kakoršnih moremo pričakovati le od izvežbanih igralcev. V prizoru, ki se je vršil v gostilni pri „zlati goski“, so nam naša dekleta pokazala, kakšne „prismodule“ morejo biti včasih ženske, dočim sta doktor Vsezal in njegov sluga Štipko Tiček svoje „bolnike“ farbala, da smo postali še poslušalci rdeči od smeha. „Čuvaj postave“, ki je pa bolj vahal svoj glažek, kakor postavo, je izvabljal z učencem „pri mojstru Knefri“ vred grozen smeh ter naredil z britko sabljo vsemu konec, igri in žal tudi našemu smehu. To pot je Šmihel pokazal na sijajen način, da nasprotniki te slovenske trdnjave še dolgo ne bodo vzeli, ali recimo kar naravnost — nikoli! Dokler bo vladal tam ta duh, bodo veljale tudi pesnikove besede:

Snež zdaj k nevesti hodi
Za ženó si jo želi,
Oj le naprej, oj le naprej,
Da bo prej iz tega kej.

Stari Jaka, ki je bil že mnogo let za konjarja pri Franci in se je ravno v hišo vračal iz hleva, poslušal je to petje in sam pri sebi rekel: Jemnesta no, se temu mudi, še Svečnice ne more sčakati. Kam kaj gre ta snubač, bi ga rad poznal.

Snež bil je kmalu pred nevestinim domom. Zdaj mu je šlo prav po glavi, kako mora. Dober večer, potlej pa veselo novo leto, pa nekaj iz zgodb svetega pisma bi bilo tudi dobro, so rekli Smrečnikovi. Če se ga bodo ustrašili, bo kar rekel, kakor angelj pastirčkom: Ne bojte se me, oznanjam vam veliko veselje! Potlej bomo že se zgovorili.

Ko tako tuhta, že stoji pred hišnimi vrati. Zdaj je tu tista ura, ki ima pred njo stopiti. In ravno zdaj ga je zapustila „korajža“. Za ključko bi prijel in jo pritisnil, ali kaj pa, če bo zaškripala. Pogledal je skoz luknjico in le videl, da v ključavnici ključa ni, a veža bila je prazna. V hiši zaslíšal je glasno moliti, in mislil si je: Hvala Bogu, zdaj imam pa čas in tudi lepo priložnost, da se splazim v vežo. Duri so sicer malo zaškripale, ko jih je odprl in zaprl, a nihče ni slišal. Da bi se v veži ne izdal, se je sezul. Premišljeval je sedaj pod „štengami“, ki vodijo pod streho, ali bi ali ne. In sklenil je, da zdaj še ne gre. Ti ljudje bodo šli spat, si je mislil, tak zdaj pa le moraš v izbo. Ali v tem trenutku pride dekla in zapre vežne vrata. Ključavnica je tako tresnila, da je Snež prec vedel, da je ta še ena iz starih časov, katere deset kovačev brez ključa ne odpre. In ključ

„Mi vstajamo!“ — „Slovan na dan!“
„Na boj!“ — „Naprej zastava Slave!“
Slovenski narod v pesmi zbran,
Junak to je od nog do glave!

Ogromno ljudstva je prišlo, da je manjkalo prostora. Zastopani so bili sosebno naši možje, ki so hoteli osebno spoznati in slišati svojega poslanca, diko koroških Slovencev, Grafenauerja. Jih je pa tudi očaral s svojim izvrstnim govorom, ko je segal vsem v srce. Mnogi je rekel, zdaj še le vidim, da sem prav storil. Nastopil je tudi priprosti kmetijski fant, France Krof iz Šmarjete, ter govoril o mladeniškem gibanju in o delu za narod slovenski v tako lepi slovenščini, da smo kar strmeli. Tako je prav! Če se bo mladi naraščaj tako držal, potem nas še dolgo ne bodo pokopali. Dolgo bo živel še spomin na to krasno veselico. Naša želja je le: krepko naprej, da bo nam še večkrat od veselja igralo srce.

Spodnji Dravograd. (S m r t n a c e s t i.) Andrenikov hlapec na Ojstrici, And. Krainz, se je hotel, ker je že dalje časa bolehal, podati v bolnišnico v Slovenjem Gradcu. Na poti mu je postalo slabo, vsedel se je na cestni kamen, a kmalu je izdihnil svojo dušo. Došli zdravnik mu ni več mogel pomagati. Truplo so prepeljali v tukajšnjo mrtvašnico.

Prevalje. (A l i j i h p o z n a t e ?) Ko je naš krajni šolski svet sklenil pritožbo zoper kaplana, ker sta storila prestrašno „hudodelstvo“, da poučujeta slovenske otroke in krščansko nauku tako, da ju otroci razumejo in se tudi kaj naučijo, namreč v slovenskem jeziku, glasovali so za pritožbo gg. Poganč, Pacel in Fric Filipovski. — Nedavno je imela podružnica sovražne nam „Südmärke“ za možiško dolino svoje letno zborovanje in volitev novega odbora. Voljeni so bili: načelnikom: dr. Herbst, zdravnik na Prevaljah; odbornikom: dr. Höhn, zdravnik v Guštanju; Eberle, učitelj v Možici; Poganč, tajnik grofa Henkl-a, in Fric Filipovski, trgovec z mešanim blagom na Prevaljah (!). Slovenci, zapomnite si dobro ta imena! Pričakujemo, da bo g. F. Filipovski kmalu napravil na vrata svoje prodajalnice tudi napis: Tu imajo pristop samo Nemci. Slovincem je vhod prepovedan!

Družba sv. Mohorja na Koroškem leta 1902.

Geslo: „Mohorjevih udov število
je verskega in slovenskega duha merilo.“
Koledar za l. 1903.

„Številkar je štu“, bodo rekli v podjurski dolini. Prav imajo, saj je Podjunčan. Malo jih je, ki me poznajo, ali vendar me nekateri težko pričakujejo, drugi se nad menoj jezijo, zopet drugi se me veselijo. Kako to? Malo potrpite in vam povem. Gospod urednik me dobro pozna, zato je tudi najbolj neučakan. On bi najrajši, da bi mu precej, ko izidejo knjige, poslal pregled o Mohorjevi družbi. Ali to ne gre! Prvič moram najprej zanimive knjige prečitati; torej nimam časa računati in pisati. Drugič, če bi o stanju Mohorjeve družbe prezgodaj poročal, bi ne dosegel svojega namena, kajti gg. poverjeniki in drugi narodnjaki bi do nabiranja novih udov pozabili moje dobre nasvete.

pa je dekla seboj vzela. — Zeblo in treslo ga je, a še bolj ga je bilo sram, zdaj stopiti pred Franco. Sklenil je po noči popihati skozi kako okno. Ker so pa ženske si „naprej vzele“ prihodnje jutro na vse zgodaj kruh peči, morale so že zvečer zmesiti. Testo so pustile shajati v silno velikej krušnici. Tako velika pa je že bila, da bi se bil Snež ložje po njej stegoval, kot tam pod stopnicami.

Okrog enajste ure je vendar nastalo po hiši mirno in Snež, ki je bil že na pol zmrznjen, zdel se je zadnji čas, da se reši. Ker je zapazil, da v družinski sobi nihče ni ostal, splazil se je tja, Zaletel se je h prvemu oknu in se med potjo tako neznanško udaril ob stolico, da je v tej egiptovski temi vse zvezde videl. Še bolj hudo pa mu je bilo, ko je zapazil, da je okno omreženo. Ožré se naglo in zagleda na nasprotni strani veliko, prav lepo okno brez mrež. Pozabil je na vse bolečine, planil proti oknu, pri tem se je v temi spodtaknil ter padel v krušnico. Ker se je krušnica, ki je na majhnih stolčkih čepela, podrla in s seboj še nekaj stolov preobrnila, nastal je tak ropot, da je Snež mislil, da se hiša podira. Ker se je v testu obrnil in ga je strah popolnoma prevzel, čakal je, kakor sraka, ki se ujame, s strahom na prestrašene domače ljudi. Ni dolgo čakal, kajti kmalu so bili v izbi vsi prebivalci hiše. Stari Jaka prišel je celo s puško, a ko je videl, kako Snež po testu kobaca, ni se mogel zdržati, ampak se je tako smejal, kakor Franca in drugi.

Snež, ki je moral vse natanjko povedati, kako se je v zanjko ujel, so potegnili iz testa in Jaka je rekel, da bi bilo najboljšje, da bi ga „opohali“. Franca je bila milostna in mu je ho-

Težko številkarja pričakujejo tudi oni, ki so se za povspeg družbe trudili in bi radi vedeli, kakšen uspeh je imel njihov trud. Radovedni so, ali je njih trud prekosil sosedo, ali se je dal od njega prekositi. Taka radovednost je hvale vredna in Mohorjevi računar jo vpoštevajo in širnemu občinstvu tudi javlja, kateri poverjenik je bil na svojem mestu. Drugi se nad njim jezijo. Zakaj neki? Ker nekaterim po pravici javno očita malobrižnost, nekaterim pa morda nehote dela krivico. Prvim bi svetoval, naj se poboljšajo, potem jim njih slovenska vest in številkar ne bota ničesar več očitala; druge pa opozarjam, da ne poznam vseh razmer. Če vsled tega storim komu krivico, jo storim nehoté; kar povem, povem z najboljšim namenom. Kdo se me pa veseli? Tisti, komur je procvit družbe na srcu in bi torej rad vedel, kje in kako ona napreduje. Nadalje tisti, ki si je svest, da je storil svojo dolžnost ter po pravici pričakuje pohvalo. Dosti uvoda!

L. 1902. je obhajala Mohorjeva družba petdesetletnico obstanka. Da je vzgajala slovenski narod v tem času v pravem duhu, je dokaz število udov, ki so se ravno to leto zbrali v tako ogromnem številu okrog družbenega praporja. Od leta 1892. do leta 1902. je bilo društvenikov — z malimi izjemami — od leta do leta več; da, družba je štela v tem času zdatno število prav več, nego prej v 40. (reci: štiridesetih) letih! In z l. 1902. je dosegla dozraj najvišjo stopinjo, namreč številko 80.046.

Sledeči pregled nam kaže, kako je družba napredovala v preteklih 10. letih:

1892. leta	57.703 udov,	+ 5856
1893. "	57.398 "	— 305
1894. "	65.952 "	+ 8554
1895. "	72.097 "	+ 6235
1896. "	75.227 "	+ 3130
1897. "	71.540 "	— 3687
1898. "	77.131 "	+ 5591
1899. "	78.103 "	+ 972
1900. "	78.596 "	+ 493
1901. "	76.110 "	— 2486
1902. "	80.046 "	+ 3936

Znamenje (+) pomeni „več“; znamenje (—) „manj“, kakor preteklo leto.

V tem času je tedaj v skupno število vseh udov: 789.903. Vsi udje tekom vseh petdesetih let pa štejejo: 1.483.764, t. j. en milijon, štiristo in tri in osemsetstisoč, sedemsto štiri in šestdeset! Ali mari mali narod Slovencev ne sme biti ponosen nad takimi številkami, in ali ne mora biti hvaležen vzvišenemu vladiki Antonu Martinu Slomškemu in dičnemu očetu koroških Slovencev, Andreju Einspielerju, ki sta slavno in slovito družbo Mohorjevo osnovala in dné 27. julija 1851 naznanila v navdušenem oklicu, da se ustanovi?

Kdo bi se naj letos ne veselil iz srca tolikega napredka? Ta napredek nas vzpodbujaj, da vsak po svojih močeh sodelujemo, da ostanemo tudi za bodoče na isti višini, na katero smo dospeli. Zlasti ob narodovih mejah premišljuj vsak na svojem mestu in v svojem stanu, kaj bi še mogel storiti, da pridobi Mohorjevi družbi novih udov. Ljubezen je znajdljiva! Ne mirujmo, ampak silimo na to, da bo mohorjanski duh, duh verski in narodni, preveval vsak slovenski dom, vsako pošteno slovensko srce. Ako bo vsakdo, kdor se zaveda, da je sesal slovensko materino mleko, delal po teh besedah,

tela, sicer ne roke, vendar pa čedno obleko dati, da se preobleče, ali Snedeža ni več zdržalo pod streho, upil je: „le na left, le na left“, ter se v lepejši mesečni razsvetljavi spustil proti domu. Jaka se je nastavil na duri ter zapel po tisti „Barčica po morju plava“:

„Snedež zdaj od France hodi
Franca pa se mu smeji,
Oj le naprej, oj le naprej
Pa nikomur ne povej.“

Vidiš, rekla je včeraj Franca, ko mi je to pripovedovala, zdaj pa veš, od kod ima Snedež tisti svoj: „Jest pa le na left, le na left!“

In pa da mu tega ciganka ni hotela povedati, ko mu je srečo pripovedovala. — Ej, saj mu je tako dosti povedala, rekel je *Barigelj*.

Smešničar.

* **Izboren računar.** Učitelj: „Matiček! jaz prižgem sedem sveč; potem pa upihnem dve. Koliko jih še ostane?“ — Matiček: „Potem ostaneta dve.“ — Učitelj: „I, kako pa ti računaš!“ — Matiček: „Pet jih gori in zgori. Dve upihnem, pa ostaneta.“

* **Nezadovoljnost.** „Tvoj stari je vedno nezadovoljen. Ali je to res?“ — „O, da bi ga ti poznala? Tudi da mu pečeni piščanci leté v grlo, bi mrmral, zakaj ni z njimi tudi salate!“

* **Sorodnik.** Sodnik (proti kmetu, ki je bil za pričo): „Ali ste z obtoženim kaj v sorodu?“ — Kmet: „Jako od daleč; njegov oče je imel poročiti mojo mater, pa ni bilo nič iz tega.“

potem družba nikdar ne bo propadala, ampak vedno procvitala. Naj se potem naši nasprotniki še tako ujedajo, naj nas še tako zatirajo, Slovenci jim bomo na kljub uprizarjali vedno večji strah. Res: „Mohorjevih udov število je verskega in slovenskega duha merilo“, merilo, katero bo Nemcem in nemčurjem, Lahom in lahomom, Mažarom in mažaronom* zaprlo — sapo. (Dalje sledi.)

„Telefonska poročila.“

Geslo: „Udri, udri, mah na mah!“

Celovec. Za zasluge za vsenemštvo imenovan bo naš mestni zastop: Župana Niederdorferja, Komatiča in fotografa v Železni Kapli, častnim „razbijavcem“. Dotično diplomu prineslo bo posebno odposlanstvo, na čelu dež. poslanec Metnic, ki bo, kakor vemo iz gotovega vira, takrat govoril prvičkrat „slovensko“. Kakšen obraz bo pri tem Metnic delal, sporočimo, ko dobimo fotografijo.

Celovec. Hribernikov Korl, ki se na razne načine „zdravi“ v Št. Jakobu, streljal je do sedaj samo kozle. Sedaj pa se je spravil tudi na druge zveri celo po celovškem okraju. On pa njegov Jakec iz Bistrice iščeta lisjake pa lisice. Pa pri tem nima sreče! Znano je, da Korl-nov „pihalnik“ nosi okrog ogle in nikdar ne zadene tam, kamor pomeri. Zato revež seveda ne more nič; krive so njegove oči; odkar namreč vse f. je razun enega po strani gleda, začel je škiliti, zato tudi vse „fali“. Svetujem mu, da se v premetene in zvite lisjake nikar preveč ne spušča, sicer bi dobil kak „rep“, da se bo lahko večkrat pod nosom obrisal.

Št. Jakob v Rožu. „Minister za uk“ na počitnicah, znani Korl, odprl je tukaj visoko šolo. Kar malim otrokom v Št. Juriju ne more ubiti v glavo, skuša tu velikim vlti v njihove buče. Vspeh se že kaže: Jakec, ki prej tinte še poznal ni (— samo Hribernikova mu je všeč —) že piše v nemške „cajtenge“. Radovedni smo, na kak način bo Palla „instruktorja“ Korlna odlikoval.

Podslnja vas. (Popravek.) Ni res, da je moral tukajšnji liberalni občinski odbornik in ob enem načelnik krajnega šolskega sveta p. d. Dobičnik „sedeti“ s svojo drago polovico zaradi plahte za konja, katero je našel pred dvema letoma in za se obdržal kot svojo „lastnino“, ampak resnica je, da je šel, kakor se govori, med Nemce kupovat svinje in nazaj grede od dolgega popotovanja preveč utrujen je moral si odpočiti v Borovljah v „senci“ kakih 24 ur. Njegova „gospa“ pa je še za enkrat toliko ur (48 ur) morala svoj počitek podaljšati. Zdaj sta se vrnila zdrava domov. — Tudi ni res, da hoče ta liberalni načelnik šolskega krajnega sveta s svojim „nepremišljenim“ počenjanjem naše otroke pohujšati.

Novičar.

Na Koroškem.

Družbinski večer priredi Celovski slovenski klub v sredo dné 4. februarja t. l. točno ob 1/8. uri zvečer v gostilni gospoda Cavnsnika „pri zlatem studencu“, Lidmanskjeve ulice, kjer ima odmenjeno svojo „klubovo sobo“. Na vspredu je tamburanje, petje itd. Poseben vhod je iz dvorišča na desno. — Slovenski gosti so nam dobro došli!

Schönerer v Beljaku — pogorel! Slavni bivši vitez in veliki „bog“ Nemcev, Schönerer, je doživel minulo nedeljo v Beljaku pošten poraz. Znano je, da sta se prej združena brata Schönerer in Wolf ločila, in da med njima vlada sedaj najhujše nasprotstvo. Med Vsenemci sta zato zdaj dve stranki — ena vredna druge! — ki sta si napovedali hud boj. — Schönerer je prišel dné 25. januarja v Beljak, da tam svojim zvestim oznanja svoj evangelij ter govori o spravnih pogajanjih in o gibanju „Proč od Rima“. A do shoda ni prišlo. Za predsednika je bil imenovan posl. Franko Stein. Takoj se oglasi zdravnik dr. Hock, pristaš Wolfov, in zahteva, da se zagotovi tudi njemu in njegovim pristašem prosta beseda. Schönerer to zahtevo kratkomalo zavrne, ker hoče imeti besedo samo on s svojimi. A to razburi v obilnem številu zbrane Wolfove pristaše (iz Celovca, Beljaka in drugod) in ti začno pravo pravcato obstrukcijo z razbijanjem, vpitjem in razgrajanjem, da je vsaka mirna razprava nemogoča. Vladni zastopnik dr. Klebl je zato shod razpustil. Schönerer si je zapalil smodko in s svojimi ljudmi odšel, dočim so mu njegovi sedanji nasprotniki, ki so ga še nedavno tega obožavali, burno klicali „pfui“ in „Abzug Schönerer“. Oni, ki je bil poklican (?), „rešiti“ avstrijske Nemce, je moral tudi v Beljaku spoznati, kako hitro mine posvetna, tudi nemška slava! Na shodu je bilo kakih 500 ljudij, skoro sami pristaši Wolfovi. Wolfovi pristaši so ostali še nadalje zbrani. Peli so „Wacht am Rhein“, in navduševala sta jih dr. Hock in znani poštni uradnik (!) Pogatschnig

* Našim obmejnim sovražnikom.

iz Trsta. Slednji je znan vsenemški agitator. Vprašamo pa, ali c. kr. poštni uradniki ob sedanjih časih nimajo nujnejšega posla, kot hujskati po takih shodih? Najbolj žaluje nad tem, da je Schönerer tako imenitno pogorel, beljaški pastor Heinzelman. Pričakoval je, da mu Schönerer prižene kaj novih ovčic v njegov še prav prazni hlev, ki si ga je s pomočjo „Gustav-Adolf-Vereina“ sezidal v Beljaku, a upanje mu je splavalo po de-roči Dravi! Svoje posebno junaštvo so pokazali zbrani „Vsenemci“ še s tem, da so dobro opljuvali poročevalca lista „Kärntner Zeitung“. S tem so hoteli vendar nekaj doseči, pokazati namreč svojo pravo pravcato nemško „kulturo“. Hajl!

Pomočnik ustrelil dekle. 18-letni pomočnik T. Gaggl pri trgovcu Spilerju v Celovcu je imel iz neke sobe prinesiti nekaj jabolk. V sobi je bil tudi samokres. Gaggl ga je vzel, in ne vedoč, da je nabasan, je nameril na kuharico A. Hamersal, ki je bila tudi v sobi. Pritisnil je dvakrat. Samokres se je sprožil in smrtno ranjena se je kuharica zgrudila na tla. Prepeljali so jo v bolnišnico, kjer je umrla. Doma je bila iz Radiš. Zadetka je bila v prsi.

Drobiž. Blizu Trga se je dné 9. jan. obesil 57 letni klobučar Al. Wilhelm. — Celovško mesto bode zidalo novo vojašnico za deželne brambovce, ki bo stala blizu 900 tisoč kron. Celovčani hočejo, da h temu prispeva tudi dežela. Tudi v Trbižu bodo zidali nove vojašnice. — Na Koroškem je sedaj 30 odvetnikov, od teh 14 v Celovcu. Slovenci, žal, nimamo svojega odvetnika. — Pri Vratih je dné 9. t. m. jutranji osební vlak povozil kravo, ki je priletela na tir. Dva vozova sta vsled tega skočila iz tira. — V Črni, obč. Motnica, so našli v gozdu mrtvega nekega kmeta, ki se je bil podal na lov. Ali se je zgodila nezgoda ali umor, se ne vé.

Naša gospodarska organizacija.

Gospodarska zadruga v Sinčivasi.

Dné 13. februarja minulo bo 4. leto, odkar smo sklenili v Dobrlivasi, ustanoviti Gospodarsko zadrugo v Sinčivasi. Uspeh zadruge je dovoljen; akoravno ni tak, kot smo ga pričakovali, je pa vendar tak, da nas navdaja z dobrim upanjem za bodočnost.

Prometa je bilo leta 1899. in 1900. vkup za 416.500 K, l. 1901. za 270.400 K, l. 1902. za 312.000 K, vkup za 998.900 K.

Žita se je prevzelo l. 1899. in 1900. za 123.400 K, l. 1901. za 95.900 K, l. 1902. za 88.200 K, vkup 307.500 K.

V pretečenem letu se je promet razvil, kakor sledi:

Ovsa je bilo v zalogi 1. januarja 12 vagonov, vredno 12.500 K, došlo ga je 23 vagonov, vredno 30.000 K;

pšenice je bilo 1. januarja 1/2 vagona, vredno 1000 K, došlo 4 vagonov, vredno 6500 K.;

rži je bilo 1. jan. 3 vagona, vredno 4800 K, došlo 7 vagonov, vredno 10.000 K.;

ajde je bilo 1. jan. 5 vagonov, vredno 7000 kron, došlo 1 1/2 vagona, vredno 2400 K;

detelje je bilo 1. jan. 23 meterskih stotov, vredno 2600 K, došlo 35 meterskih stotov, vredno 3000 K;

leče je bilo 1. jan. 28 met. stotov, vredne 400 K, došlo 6 vagonov, vredne 10.000 K;

fižola je bilo 1. jan. 65 met. stotov, vrednega 1000 K, došlo 1 1/2 vagona, vrednega 2500 K;

prosa je bilo 1. jan. 74 met. stotov, vrednega 900 K, došlo 1 vagon, vrednega 1200 K;

turšice je bilo 6 vagonov, vredne 7800 K; vkup se je žita sprejelo natančno 6154 metričnih stotov, ali 61 in pol vagonov.

Žita se je v tekočem letu prevzelo manj, kakor lani. Pristaši liberalnega skladišča so strastno agitirali proti nam in so v pretekli jeseni mnogo ljudij odvrnili. Drug vzrok je ta, da se ljudem ni moglo na popolne cene, ki so jih dobivali takoj, dati še doplačil. Ljudje so si pa domišljali, da bo zadruga mogla za vsak metercent dajati goldinar več, kot drugi, in ko to ni bilo mogoče, šli so zopet na staro svojo pot. Promet v Sinčivasi se je zdatno zvišal, v Velikovcu zdatno znižal, za kar nam sicer ni žal; reducirana zadruga bo lažje delala, kakor v obsegu, ki ga je imela v začetku.

Kaj pa se splošno dá reči o našem podjetju? Eden najstarejših kmetov velikovške okolice se je nedavno izrazil tako: Ljudje o društvu in gospodih pravijo tako in tako; a jaz bi le rad videl, kakšne cene bi mi imeli, ko bi jih ne bilo! Nekdaj so na trgu povpraševali križema po žitu, zdaj nas nikdo ne pogleda ne!

Iz sinške okolice imamo drugo sodbo. Mož, ki ni zadružnik, pa tudi ne strasten nasprotnik, se je v družbi izrazil: Ljudje ne vejo, kaj jim zadruga pomaga: ona drži cene; da ne gre vse po volji, je zastopno, saj tudi komu drugemu kaj spodleti; ko

bi bili posestniki pametni, bi morali vsi pristopiti temu društvu.

Ko smo v jeseni zavoljo težkoč hoteli opustiti prejemanje žita v Velikovcu, oglasili so se najboljše posestniki in so prosili: Tega vsaj ne bodeste storili?

Težave so ogromne! Največja težava je bila v začetku neizkušnost. Žito ni denar; o denarju veš, kaj je vsak čas vreden, o žitu ne; denar lahko vsak čas kje naložiš, in se ti ne suši, žito pa; pri denarju se ne zašteješ lahko, a kako kmalu se pri žitu veliko zatehta; denar lahko vsak čas kontroliraš, kupe žita pa ne, in če je bila kje pomota, ne prideš prej na njo, predno je vsa zaloga razposlana; ob koncu ti še le pové račun primanjkljaj. Zasluzek je pri žitu tako pičel, da se mora delati z največjo natančnostjo, če se hoče priti naprej, vzlasti, ker je ž njim veliko dela.

(Konec prihodnjic.)

Vabila.

Hranilnica in posojilnica za Št. Lenart pri sedmih studencih in okolico bo imela svoj letni občni zbor na svečnico, t. j. dne 2. februarja 1903, ob 4. uri popoldne, pri Majriču v Št. Lenartu s sledečim vspeedom: 1. Odobranje letnega računa. 2. Razdelitev čistega dobička. 3. Volitev odbora. 4. Razni nasveti. Vse zadrudniki k obilni udeležbi prijazno vabi
odbor.

Hranilnica in posojilnica v Zilski Bistrici, registrovana zadruga z neomejeno zavezo, ima svoj redni letni občni zbor na Svečnico dne 2. februarja 1903, ob 2. uri popoldne, pri Nežmanu v Zilski Bistrici s sledečim dnevnim redom: 1. Sprememba pravil. 2. Potrjenje letnega računa. 3. Razdelitev čistega dobička. K polnoštevilni udeležbi vabi vse zadrudnike
načelstvo.

Hranilnica in posojilnica za Kazaze in okolico ima svoj 1. občni zbor na Svečnico po popoldanski službi božji v gostilni pri „Ilgu“ v Kazazah z navadnim dnevnim redom. Vse ude vabi uljudno
načelstvo.

Hranilnica in posojilnica za Št. Štefan na Zili in okolico bo imela dne 8. svečana ob 1/23. uri popoldne svoj letni občni zbor pri domače Pečkovi hiši v Smolčicah s sledečim vspeedom: 1. Poročilo delovanja hranilnice in posojilnice v letu 1902, oziroma odobrenje letnega računa. — 2. Poročilo računskih pregledovalcev in posvetovanje o razdelitvi čistega dobička. — 3. Volitev novega odbora. — 4. Razni nasveti. — Ako bi se ne sešlo o določenem času potrebno število udov, se vrši zborovanje ob 4. uri istega dne pri vsakem številu navzočih članov.
odbor.

Loterijske številke od 24. januarja 1903.

Linc 41 55 20 60 30
Trst 68 1 38 85 58

NAZNANILA.

Vljudna prošnja:

Pri kupovanju ne zahtevajte samo »sladne kave«, ampak izrecno vselej — Kathreinerjevo — Kneippovo sladno kavo in odjemajte jo le v izvirnih zavojih. kakršnega kaže ta podoba.

Zdravega in močnega
učenca ali fanta za trgovino
sprejme **D. Pichler**, trgovina za specerijsko blago, Celovec, šolske ulice.

Na prodaj je

blizu Grebinja v Klošterski fari **Mikuš-eva kmetija** za 6500 gld. z vso živo in mrtvo opravo. Poslopje je v dobrem stanu, v lepi legi, čez 55 oralov njiv, travnikov in gozda, veliko sadnega drevja, tako da se celo 30 polovnjakov mošta na leto napravi.

Prav lepa kmetija

se dá v najem ali pa se prodá pod zelo ugodnimi pogoji. Je v lepi legi blizu ceste med Pliberkom in Prevaljami, z 14 1/2 orali sveta in 14 orali gozda. Sadnega drevja je toliko, da se dobi iz sadja lahko do 20 polovnjakov mošta. Vse je v dobrem stanu ter se oddá zaradi bolehnosti posestnice-vdove. Naslov se izvé pri upravništvu „Mira“ v Celovcu. Kupei naj se oglašajo do 20. svečana t. l.

Iščem v najem

dobro prospevajočo gostilno ali trgovino ali pa oboje vkup. Naslov se izvé pri uredništvu „Mir“-a v Celovcu.

V najem se dá kmetija

posojilnice Kleče v Podravljah. Poslopje je prostorno, pripravno za vsakovrstno obrt, bodisi za kramarijo ali krčmarijo, posebno pa za kakega mesarja, ker v okolici nobenega ni. Več pové načelnik posojilnice v Klečah, pošta Podravlje (Föderlach) na Koroškem.

Ako si hočete po ceni in dobro
pravo švicarsko uro

kupiti, obrnite se zanesljivo do

H. Suttner-ja, urarja v Kranju, ker te ure so po celem svetu znane kot najboljše. Zahtevajte najnovejši veliki cenik, ki ima blizo 600 podob, katerega vam pošlje zastonj in poštine prosto.

Izborna zaloga zlatnine in srebrnine.

Platnice za „Zgodbe sv. pisma“.

Z lanskim, 9. snopičem je završen prvi del „Zgodbe sv. pisma“, t. j. stari zakon. Nujno je želeli, da si udje dajo lepo delo vezati in si tako ohranijo celotno knjigo.

Družba je oskrbela tej knjigi

== izvirne platnice, ==

in sicer po naslednjih cenah:

1. Platnice v popolnem usnji, bogato pozlačene, stanejo	6 K
vezava v družbeni knjigoveznici (z rdečo obrezo) stane	4 „
vkup torej	10 K
2. Platnice v pol-usnji stanejo	3 K
vezava v družbeni knjigoveznici (z rdečo obrezo) stane	3 „
vkup torej	6 K
3. Navadna vezava „Zgodbe“ stane v družbeni knjigoveznici	4 K

Vse pošiljatve, ki se tičejo knjigoveštva, naj se naslovljajo izključljivo na ime: **Martin Brugger**, knjigovez družbe sv. Mohorja v Celovcu, Vetrinjsko obmestje štev. 26.

Vse stroje za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje

z mešalom za mešanico iz bakra in vapna tako, da se najedenkrat na dve cevi brizga, brizgalnice (streljke) za sadno drevje z natanko namereno petrolovo mešanico, svetilnice na aceten, da se ulové leteči hrošči, hidravlične stiskalnice za vino, stiskalnice za vino in ovočje z diferencialnim pritiskom,

stroje za drobljenje stiskanice,

čisto nove mline za grozdje,

nove priprave proti peronospori in za žveplenje,

sesalke za vino, cevi za vino,

kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo, kot

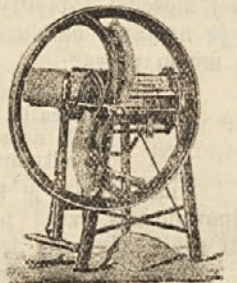
zbiralnike (trierje), mlatilnice, vitale (gepel) i. t. d.

razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah

IG. HELLER, DUNAJ, II., Praterstrasse 49.

Cenilniki zastonj in franko.

Dopisuje se v vseh jezikih.

Štedilno milo z znamko „jelen“

je izredno dobre kakovosti, je jako izdatno in zajamčeno čisto.

Na prodaj je po vseh boljših prodajalnicah takega blaga.

Paziti je na gorenjo varstveno znamko.